

TVOJE DOBROTE

xxv, MAJ 2019

MARIJA, VODI NAS K JEZUSU ODREŠENIKU!

MOLITEV ZA DUHOVNE POKLICE

Marija, ponižna služabnica Boga, Sin, ki si ga rodila, te je naredil za služabnico človeštva. Bila si služabnica Sinu, kateremu si dala življenje, in si vedno odprta za njegovo skrivnost. Tvoje življenje je bilo ponižno in velikodušno služenje: bila si služabnica Besede, ko ti je angel oznanil načrt Božjega odrešenja. Bila si služabnica odrešenja, ko si pogumno stala pod križem, ob strani trpečega služabnika in Jagnjeta, ki se je žrtvoval iz ljubezni do nas. Bila si služabnica Cerkve na binkošti in po tvoji priprošnji ne nehaš vsakega, ki veruje, prebujati za novo življenje tudi v tem našem težkem in mučnem času. Tebi, mlada hči Izraela, ki si sama izkusila nemire mladega srca, k tebi obračajo mladi tretjega tisočletja z zaupanjem svoj pogled. Naredi jih sposobne, da bodo sprejeli povabilo tvojega Sina in iz svojega življenja naredili popolni dar v Božjo slavo. Pomagaj jim razumeti, da služba Bogu izpolni srce in da samo služba Bogu in njegovemu kraljestvu uresniči v njih to, kar jim je Bog namenil. Pomagaj jim, da bo njihovo življenje slava presveti Trojici. Amen.

sv. Janez Pavel II.

POSLANICA PAPEŽA FRANČIŠKA ZA SVETOVNI DAN MOLITVE ZA DUHOVNE POKLICE 2019

Pogum tvegati za Božjo obljubo

Dragi bratje in sestre! Potem ko smo lani v oktobru doživeli živahno in rodovitno izkušnjo sinode, posvečene mladim, smo pred kratkim v Panami obhajali 34. svetovni dan mladih. Dva velika dogodka, ki sta Cerkvi omogočila, da je prisluhnila tako glasu Duha kot življenju mladih, njihovim vprašanjem in skrbem, ki jih bremenijo, njihovim težavam in njihovim upom.

Na podlagi tega, kar sem imel priložnost deliti z mladimi v Panami, želim na svetovni dan molitve za duhovne poklice razmišljati o tem, kako nas Gospodov klic naredi *za nosilce neke obljube* in hkrati zahteva *pogum, da tvegamo* z Njim in Zanj. Na kratko želim razmišljati o teh dveh vidikih – o obljubi in tveganju –, tako da skupaj z vami premišljujem evangeljski prizor o poklicu prvih učencev ob Galilejskem jezeru (Mr 1,16–20).

Dva para bratov, Simon in Andrej skupaj z Jakobom in Janezom, ki opravljajo svoje vsakdanje delo kot ribiči. V tem napornem poklicu so se naučili zakonov narave in včasih, ko so bili vetrovi nasprotni ter so valovi udarili ob njihove čolne, so se jim morali zoperstaviti. Kdaj pa kdaj je bil njihov trud nagrajen z obilnim ulovom, drugič spet so se lahko trudili vso noč, pa niso napolnili mrež ter so se vrnili na obalo utrujeni in razočarani.

Velik del življenja je tak. Vsak od nas skuša uresničiti svoje najgloblje želje, se ukvarja z dejavnostmi, za katere upa, da bodo rodovitne, in se poda v "morje" možnosti, da bi našel pravo pot, na kateri bi mogel zadovoljiti svojo žejo po sreči. Včasih uživamo v dobrem ulovu, drugič, nasprotno, moramo zbrati pogum, da obvladamo krmilo čolna, ki ga premetavajo valovi, ali pa smo razočarani, ko vidimo naše prazne mreže.

Kakor v zgodovini vsakega klica tudi v tem primeru evangelij govori o srečanju. Jezus hodi, vidi ribiče in se jim približa ... Isto se zgodi, ko srečamo osebo, s katero se želimo poročiti, ali ko prvič začutimo privlačnost posvečenega življenja: doživimo presenečenje nekega srečanja in v tistem trenutku nas spreleti obljuba veselja, sposobna izpolniti naše življenje. Tisti dan ob Galilejskem jezeru se je Jezus srečal z ribiči in prekinil "ohromelost normalnosti" (*Homilija XXII. svetovnega dneva posvečenega življenja*, 2. februarja 2018). In takoj jim je dal obljubo: "Naredil vaju bom za ribiča ljudi" (Mr 1,17).

Gospodov klic torej ni vdor Boga v našo svobodo; ni neka "kletka" ali breme, naloženo na naša ramena. Nasprotno, to je ljubeča pobuda, s katero nam Bog prihaja naproti in nas vabi, da vstopimo v veliki načrt, ki ga želi deliti z nami. Pred našimi očmi razkrije obzorje širšega morja in obilnega ribolova.

Bog dejansko želi, da naše življenje ne bi postalo plehko in vnaprej določeno, ujeto v vsakodnevno rutino in neodzivno za tiste izbire, ki bi mu mogle dati smisel. Gospod ne želi, da bi živeli iz dneva v dan, misleč, da v bistvu ni ničesar, za kar se je vredno strastno boriti, in bi s tem počasi zadušili notranjo željo, da bi iskali nove smeri za našo plovbo. Če nam včasih da doživeti »čudežni ulov«, je to zato, ker hoče, da odkrijemo, kako je vsak od nas poklican – na različne načine – k nečemu velikemu, in zato, da naše življenje ne bi ostalo zapleteno v mreže nesmisla, kar otopi srce. Poklic je vabilo, naj ne stojimo na obali z mrežami v rokah, temveč naj hodimo za Jezusom po poti, ki si jo je zamislil za nas, za našo osebno srečo in za dobro tistih, ki so okoli nas.

Sprejete te obljube seveda zahteva pogum, da tvegamo in naredimo izbiro. Prvi učenci, ki so začutili Njegov klic, da sodelujejo pri nečem večjem, "so takoj pustili mreže in šli za njim" (Mr 1,18). Odgovoriti na Gospodov klic pomeni povsem zastaviti samega sebe in se soočiti z velikim izzivom. Pomeni biti pripravljen zapustiti vse, kar nas hoče priklepiti na našo malo barko in nam preprečiti, da bi naredili dokončno izbiro. Poklicani smo, da smo drzni in odločni pri iskanju Božjega načrta za svoje življenje. Ko zremo »ocean« poklica, se ne moremo zadovoljiti s popraviljanjem svojih mrež na ladji, ki nam daje varnost, temveč moramo zaupati Gospodovi obljubi.

Predvsem mislim na klic h krščanskemu življenju, ki ga vsak od nas prejme pri krstu in ki nas spominja, da naše življenje ni naključje, temveč dar: da smo ljubljene Božji otroci, zbrani v veliki družini Cerkve. Prav v cerkveni skupnosti se krščansko življenje rodi in razvija, predvsem z bogoslužjem, ki nas uvaja v poslušanje Božje besede in v milost zakramentov; v njej smo se že od zgodnjega otroštva uvajali v umetnost molitve in bratske delitve. Prav zato, ker nas prerodi za novo življenje in nas vodi h Kristusu, je Cerkev naša mati; zato jo moramo ljubiti tudi takrat, kadar na njenem obličju zaznamo gube krhkosti in grehov, in moramo sodelovati pri tem, da bo vedno lepša in svetlejša ter s tem priča Božje ljubezni v svetu.

Krščansko življenje tako najde svoj izraz v teh odločitvah, ki s tem da natančno usmerjajo naše osebno potovanje, prispevajo tudi k rasti Božjega kraljestva v svetu. Mislim na odločitev za poroko v Kristusu in na ustvarjanje družine ter tudi na vse druge poklice, povezane z delom in s poklicnim življenjem, na zavzetost na področju dobrotelčnosti in solidarnosti, na družbeno in politično odgovornost in tako naprej. Gre za poklice, ki nas naredijo nosilce obljube dobrote, ljubezni in pravičnosti ne samo za nas same, temveč tudi za družbene in kulturne okvire, v katerih živimo, ki potrebujejo pogumne kristjane in pristne priče Božjega kraljestva.

V srečanju z Gospodom more nekdo začutiti privlačnost klica v posvečeno življenje ali v službeno duhovništvo. Gre za odkritje, ki privlači in obenem straši: čutiti se poklicani, da bi postali »ribiči ljudi« v ladji Cerkve s popolno podaritvijo samega sebe in prav tako z zvestim služenjem evangeliju, bratom in sestram. Ta izbira nosi s seboj tveganje – pustiti vse, da bi šli za Gospodom, se mu popolnoma posvetili ter postali njegovi sodelavci. Številni notranji odpori morejo preprečiti takšno odločitev in zlasti v nekaterih močno sekulariziranih okoljih, kjer se zdi, da ni več prostora za Boga in za evangelij, zlahka pademo v malodušnost in v "utrujenost upanja" (*Homilija pri maši z duhovniki, posvečenimi osebami in laičnimi gibanji, Panama, 26. januarja 2019*).

In vendar ni večjega veselja, kakor da nekdo tvega življenje za Gospoda! Zlasti vam, mladi, želim povedati: ne bodite gluhi za Gospodov klic! Če vas On kliče, da hodite za Njim, ne povlecite vesel v čoln, temveč mu zaupajte. Ne dovolite, da vas okuži strah, ki nas hromi pred visokimi vrhovi, ki nam jih Gospod predlaga. Vedno se spominjajte, kako tistim, ki zapustijo mreže in čoln, da bi mu sledili, Gospod obljublja radost novega življenja, ki napolnjuje srce in poživlja naše potovanje.

Dragi prijatelji! Lastnega poklica ni vedno lahko razločevati in ni lahko usmeriti življenja v pravo smer. Zato je treba obnoviti zavzetost vse Cerkve – duhovnikov, posvečenih oseb, pastoralnih animatorjev, vzgojiteljev –, da se, zlasti mladim, zagotovi možnosti za poslušanje in razločevanje. Potrebni sta takšna mladinska pastorala in pastorala poklicev, ki bosta pomagali odkrivati Božji načrt, posebno z molitvijo, premišljevanjem Božje besede, evharističnim češčenjem in duhovnim spremljanjem.

Kakor se je na svetovnem dnevu mladih v Panami večkrat izkazalo, moramo pogled vedno znova usmerjati v Marijo. Tudi v zgodbi tega mladega dekleta je bil poklic hkrati obljuba in tveganje. Njeno poslanstvo ni bilo lahko, vendar ni dopustila, da bi jo prevzel strah. Njen »da« je bil »da« nekoga, ki se je pripravljn zastaviti in tvegati, nekoga, ki je pripravljn zastaviti vse, ne da bi imel katero koli drugo varnost razen gotovosti, da je nosilec obljube. In vsakega izmed vas vprašam: Ali čutite, da ste nosilci neke obljube? Kakšno obljubo nosim v svojem srcu, da bi jo uresničil? Marija je prav gotovo imela zahtevno nalogo, vendar težave niso bile razlog, da bi rekla »ne«. Seveda je imela težave, vendar niso bile takšne, kot se pojavijo, kadar nas ohromi strahopetnost, ker položaj ni že vnaprej jasen in gotov (*Vigilija z mladimi, Panama, 26. januar 2019*).

Na svetovni molitveni dan za duhovne poklice se združimo v molitvi s prošnjo Gospodu, naj nam pomaga odkriti svoj načrt ljubezni za naše življenje in nam da pogum za hojo po poti, ki jo je od vekomaj izbral za nas.

Iz Vatikana, 31. januarja 2019, na god sv. Janeza Boska

MOLITEV V VELIKONOČNEM ČASU (namesto Angel Gospodov)

Raduj se, Kraljica nebeška, aleluja, – zakaj On, ki si ga bila vredna nositi, aleluja, je vstal, kakor je rekel, aleluja, – prosi za nas Boga, aleluja.

Veseli in raduj se, Devica Marija, aleluja, – ker je Gospod res vstal, aleluja.

Molimo. Vsemogočni Bog, z vstajenjem svojega Sina Jezusa Kristusa si razveselil človeštvo. Po priprošnji njegove deviške matere Marije naj dosežemo veselje večnega življenja. Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

SREČANJE BOLNIH IN OSTARELIH

Župljani, ki ne morejo redno k nedeljski sveti maši, vabljeni **v nedeljo, 26. maja**, k sveti maši v župnijsko cerkev ob 9.30 (možnost spovedi in bolniškega maziljenja) in družabnemu srečanju v dvorani.

Sreda, 21. avgust, do nedelja, 25. avgust: ORATORIJ – glavni junak: Peter Klepec

Svete maše ob nedeljah in praznikih:

8.00 - Sv. Brida; 9.30 – Ankanan; 11.00 – Valdoltra

Svete maše med tednom:

19.00 v župnijski cerkvi

16.00 v kapeli Valdoltra (torek in petek) ni v juliju in avgustu

Spovedovanje: **Vsak dan je možnost pol ure pred sv. mašo**

Telefon: **05 652 12 12; 041 243 278** – župnik Franc Šenk SDB

Elektronska pošta: **zupnija.ankaran@rkc.si**

Spletna stran župnije: **ankaran.donbosko.si**

Transakcijski račun: **IBAN SI56 0432 1000 3318 296, BIC KBMASI2X**